

vt misericordiam, vel metum, vel iram, & quæcunque talia: tum præterea amplificare, & diminueret. Manifestum autem est, & in actionibus vrendum esse iisdem formis, cum miseria, aut terribilia, aut magna, aut verisimilia parare oportuerit: nisi quod ea sola differentia est, quod hæc quidem apparere sine doctrina oportet: quæ verò in oratione posita sunt, à dicente parari, & per orationem fieri. Quod enim esset dicentis munus, si apparerent iucunda, & non per orationem? Eorum verò, quæ pertinent ad elocutionem: vna species est contemplationis, quæ considerat figuras elocutionis, quas scire est historicarum, & eius, qui talem habeat architectonicam, vt quid sit mandatum, & quid precatio, & narratio, & mina, & interrogatio, & responsio, & siquid aliud huiusmodi. Ab horum enim cognitione, vel ignorantia nulla reprehensio in poeticam affertur, quæ curanda sit. Quæ enim fieri potest, vt aliquis existimet errorem commissum esse in iis, quæ Protagoras reprehendit, quod putans precari præcipit, dicens, *Iram diua canes?* Nam iubere, inquit, vt aliquid faciat aut non faciat, præceptio est. Quamobrem omitatur, vt quæ alterius, & non poeticæ fit contemplatio.

CAPVT XX.

IAm verò elocutionis omnis hæc sunt partes, elementum, syllaba, coniunctio, nomen, verbum, articulus, casus, oratio. Ac elementum quidem est vox indiuidua, non omnis, sed ex qua naturaliter vox fit, quæ intelligi possit. Etenim beluarum sunt voces indiuiduæ, quarum nullum elementum voco. Huius autem partes sunt tum vocale, tum semiuocale, tum mutum. Atque vocale est, quod sine ictu vocem habet, quæ audiri potest, vt α. & ω. Semiuocale, quod cum ictu vocem habet, quæ audiri potest, vt σ. & ρ. Mutum, quod cum ictu perse quidem nullam habet vocem, sed cum habentibus aliquam vocem fit huiusmodi, vt audiri possit, vt γ. & δ. Atque hæc inter se differunt tum figuris oris, tum locis, tum crassitudine, tum tenuitate, tum longitudine, tum breuitate, præterea verò acutamine, & grauitate, & medio, de quibus singulis in metricis conuenit contemplari. Syllaba est vox significationis experta, posita ex mutis, & vocem habente. Etenim γε sine α syllaba est, & cum α, vt γα: sed & horum intueri differentias Metricæ est. Coniunctio est vox significationis

A δὲ, ἔλεον, ἢ φόβον, ἢ ὄργην, καὶ ὅσα τιναῦται, καὶ ἔτι μέγας, καὶ σμικρότητα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐν ταῖς ποσάγμασι ἀπὸ τῆς αὐτῆς εἰδῶν δὲ γὰρ ἔστι, ὅταν ἢ ἐλευσίαν, ἢ δεινὰ, ἢ μεγάλην, ἢ ἐικότα δὲν παρασκευάζειν. πλὴν τοσοῦτον διαφέρει, ὅτι τὰ μὲν δεῖ φάμεσθαι αἰεὶ διδασκαλίαις, τὰ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ὑπὸ τοῦ λέγοντος παρασκευάζεσθαι, καὶ περὶ τὸν λόγον γίνεσθαι. τί γὰρ αὐτῆς τὰ λέγοντος ἔργον, εἰ φαῖτο ἡδέα, καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον τῆς δὲ περὶ τὴν λέξιν ἐν ἑφ' ὅταν εἶδος θεωρίας τὰ ὁμοίαια τῆς λέξεως, ἃ ὅταν εἰδέναί τῆς ὑποκριτικῆς, καὶ τῆς τῶν τοιαύτων ἔργοντος ἀρχαιτικῆς. ὅς τ' ἐπιτολή, καὶ τ' ὀρχή, καὶ δὴγήσις, καὶ ἀπειλή, καὶ ἐρώτησις, καὶ δόκιμοις, καὶ εἰ τι ἄλλο τοιοῦτον. περὶ γὰρ τῶν τοιούτων γινώσκον, ἢ ἀγνοοῦν, οὐδὲν εἰς τὴν ποιητικὴν ὀπιτήμην φέρεται, ὅ, τι καὶ ἄξιον ἀουδῆς. τί γὰρ αὐτῆς ὑπολαβοῖν ἡμῶν τῆς αὐτῆς Περσῶν γράσας ὀπιτήμην, ὅτι δὲ χεῖρα οἰόμυρος, ὀπιτήμην εἰπὼν μῦθον αἰεὶ δεδασά. τὸ γὰρ κελύσας (φῆσι) ποιεῖν τὴν μὴ, ὀπιτήμην ὅτι. διὸ περὶ αὐτῶν ἀλλῆς, καὶ οὐ τῆς ποιητικῆς ὄν θεωρήματα.

Κεφάλαιον κ.

Tης δὲ λέξεως ἀπίσις τὰς ὅτι τὰ μέρη στοιχείων, συλλαβῶν, σμύθεσιν, ὄνομα, ῥήμα, ἀφῆρον, πῶσις, λόγος. στοιχείον μὲν οὐδὲ φωνῆ ἀδιάρητος ὅτι πάντα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε σιωπητὴ γίνεσθαι φωνή. καὶ γὰρ τῆς ἀφῆρον εἰσὶν ἀδιάρητοι φωνῶν οὐδέμιαν λέγω στοιχείον. ταῦτα δὲ μέρη, τὸ, τε φωνῆς, καὶ τὸ ἡμίφωνον καὶ ἀφῆρον. ἐστὶ δὲ φωνῆς μὲν, αἰεὶ προσβολῆς ἔχον φωνῆς ἀκουσίω ὅσον τὸ α καὶ τὸ ω. ἡμίφωνον δὲ, τὸ μὲν προσβολῆς ἔχον φωνῆς ἀκουσίω ὅσον, τὸ σ καὶ τὸ ρ. ἀφῆρον δὲ, τὸ μὲν προσβολῆς καὶ αὐτὸ μὲν οὐδέμιαν ἔχον φωνῆς, μὲν δὲ τῆς ἔχοντων πινὰ φωνῶν γινώμενον ἀκουσόν ὅς τὸ γ, καὶ τὸ δ. ταῦτα δὲ διαφέρει ὁμοίαια τῆς σμύθεως, καὶ ὁμοίαια, καὶ διατύπη, καὶ ψιλότητι, καὶ μῆκει, καὶ βραχυτάτι. ἔτι δὲ καὶ ὀξύτητι, καὶ βαρύτητι, καὶ τῆς μῆκος περὶ αὐτῶν καὶ ἔκαστον ἐν ταῖς μετακτοῖς θεωρήματα θεωρεῖν. συλλαβῆ δὲ ὅτι φωνῆ ἀσημος, σιωπητῆ ἐξ ἀφῆρου καὶ φωνῶν ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ γ ρ αἰεὶ τῆ α συλλαβῆ, καὶ μὲν τῆ α ἀσημος,

ὅς, τὸ γα. ἀλλὰ καὶ τοῦτον θεωρεῖται τὰς διαφοράς τῆς μετακτοῖς ὅτι. σμύθεσιν δὲ ὅτι φωνῆ ἀσημος,